

Szigetelés

Amikor belevágtunk, mindketten akartuk. Most másunk sincs, csak ez. Azért tesszük, amit kell. Minden reggel felkelünk, egyikünk reggelit készít, míg a másik a zuhany alá áll. Aztán ki-ki a maga asztalánál elfogyasztja az omlettet, pirítóst, kávé. Komolyan vesszük a hómofiszt, egész nap kussban ülünk egymásnak háttal, és ha kérdésünk van, csetelünk. Dani kötött munkaidőben dolgozik, pontban fél hatkor áll fel az asztaltól. Az én munkám a határidőktől függ. Van, hogy egyszerre végzünk, ilyenkor csinálunk valamit. Elmegyünk társaságba. Csupa olyan ember közé, akikkel azonos politikai elveket vall, hasonló könyveket olvas, ugyanazokon a podkasztokon röhög. Legtöbbször külön asztalnál ülünk, én a csajokkal, ő a srácokkal. Aztán hazamegyünk. A szalonspicc árt a szexnek. A Danival való szexnek meg a Tomival való szex árt. Vagy tudja a fene. Danival olyan vagyok, mint az a régi Sokol rádió a konyhában, összenőttem a kezével. Néhány csuklómozdulat, és meg is van a vétel. Tomival nem ilyen. Nála összesisteregnek a frekvenciák. Minden meglepő: a helyszín, a póz, a körítés. Nem tudom, mihez kezdjek ezzel, ezért többnyire nem kezdek semmit.

Arra ébredek, hogy nincs hangom. Szombat van, ma Dani készíti a reggelit, kivételesen együtt eszünk az ebédlőasztalnál. Délután megnézzük a házat. Az alapok erősek, most az épület gyenge pontjain dolgozunk. Be kell tömni a lyukakat, amiken keresztül kiszökhet a hó, mondja Tomi, az építésvezetőnk. Nem csak a látható felületeket kell hőszigetelni.

Mostanra a fürdőszoba is kész, mutatja Dani. Tudja, mennyire szeretek fürdeni. A tükör, amit választottam, összetört a szállításnál. Hoztak újat. A régi egy darabkáját szorongatom. Nem a szállításnál tört össze. Tomival a múltkor pont itt csináltuk, ahol állok. Akkor repesztettük meg. A csípőmön azóta is van egy mélyebb karcolás. Dani úgy tudja, hogy a szekrényem fogantyúja sértette fel, amikor lehajoltam valamiért. A hazugságban az a nehéz, hogy tartani kell magunkat az eredeti sztorinhoz. Hogy nem szabad elfelejteni, mi volt a sztori. Ezekből aztán egyre több lesz, míg tarthatatlanná válnak.

Itt tartok most. Állok a darab tükörrel a kezemben az ép tükör előtt, és azon agyalok, hogy ez melyik típusú öngyilkosság. A figyelj rám, bosszút állok-féle vagy a tényleg vége-féle. Visszamegyünk az albrétbe, és megmondom neki.

Hattyúdál

Mit tehetnék. Nem csinálhatom vissza. Különben sose szerettem a hattyúkat. Hajnalban kisurrantam a ligetbe. Kellett egy kis tér, a belső tóig meg se álltam. Ott volt, hosszú nyaka a mellette ringó társa felé hajlott. Akkor döntöttem el. Egész délelőtt figyeltem, még madártápot is szereztem egy parki automatából. A nap felét azzal töltöttem, hogy magamhoz édesgettem őket. Nem volt nehéz dolgom, egyértelműen megszokták, hogy tenyéréből esznek. A közeli horgászboltban súlyozott hálót vettem, és olyan erős damilt, hogy a boltos arról faggatott, milyen nagyvadra megyek. A maradék aprómat hot dogra és egy bérelt csónakra költöttem. Körbeveztem a tavat, kiderítettem hányan lehetnek. Tizenhárom díszludat számoltam össze, de hamar feladtam. Az enyémekek ragaszkodtak a tó nyugati csücskéhez, így könnyen szemmel tarthattam őket. Aztán csak álltam, ültem, figyeltem, vártam. Vártam, hogy kiürüljön a park.

A hím hossza olyan százötven centi lehetett, a súlyát szemre képtelen voltam felmérni, de nem lehetett több egy kétéves gyerek súlyánál, a tojó kisebb volt, de vele nem foglalkoztam. Nyolc negyvenötkor kiürült a park. Amikor kivettem a hálót a nőstényre, mindketten a partközelen grüндoltak. A hím szinte rögtön sziszegni kezdett, a csőrével próbálta lecibálni a perlont kapálózó társáról. Ekkor kaptam el, bokáig a tóban álltam, a damilt ráhúrkoltam a nyakára. A hímekek igenis nagyok, erősek és nehezek. Nehezebbek, mint gondoltam. Úgy képzeltem, hogy elkapom, ballal lefogom, jobbal hurkolom, és kész, de keményen küzdött. Belecsípett a bal csuklómba, a sarkantyújával a vizet csapkodta, a szárnyától alig láttam. A tojó a hímmel fújtatott. Irtó hangosak voltak. Bíztam benne, hogy a bokrok és a környező lombkoronák tompítják a zajt. Egyszer csak feladta, ő is meg a tojó is, mintha az utóbbit is fojtogatnám.

Gondoltam, ezek ketten most megbeszélnek valamit ezzel a csenddel. Hogy milyen volt az első találkozás, aztán együtt fészkelni, közösen óvni a fészket, nekifutni a repülésnek, vadászni a meleg áramlatokra akár több ezer kilométeren át, osztozni az apró kétéltűeken, násztáncot járni, szorosan egymás mellett úszni az álló és lassan folyó vizeken.

A hím izmai ernyedni kezdtek, de a damil sehogyan sem akart kézre állni, végül a zsebkéssel percekig csellóztam a torkán. Ha ez a hattyúdál, nem akarom többet hallani. Kifejezetten kellemetlen, semmi esetre sem dallamos. Félrehangolt trombitára emlékeztem. Aztán az életlen penge mentén kiserkent a vére. Láttam a fehér begyen terjedő foltot, elsötétítette a vizet, átítatta a farmeremet. A gyerekkori nyaralások jutottak eszembe, a tóban pisilés, amikor elengedem, belőlem jön a meleg, körbevesz. A szégyen, hogy ezt nem kellett volna. Csend. Nem látom a tojó szemét, csak a hosszú nyakát, ahogy meghajlik, mint egy kérdőjel, majd kiegyenesedik, mint egy felkiáltó. Fals trombita.

Mielőtt eljöttem, összepakoltam a cuccaimat, és a dobozokat a kertjében hagytam, másnap a ligetben ébredtem. Nem akart megcsalni, csak úgy megtörtént. Ezelőtt könnyű volt összekeverni a szándékot a tettel. Legalább nem öltem hattyút.